

Den globale orden har brug for helt nye principper for at sikre verdensfreden, af Helga Zepp-LaRouche

Den 18 januar. I timerne efter mordet på Qasem Soleimani, Irans vigtigste general og i praksis nummer to i den iranske regering, ved et droneangreb nær Bagdads lufthavn, holdt verden vejret i nogle timer. For de fleste tænkende mennesker stod det klart, at vi befandt os på kanten af en potentielt ukontrollerbar eskalation. Derefter fulgte den iranske regerings »moderate« reaktion – et raketangreb på en militærbase i Irak, der benyttedes af de amerikanske tropper, hvor der takket være den iranske advarsel til den irakiske regering ikke var nogle amerikanske tropper, der mistede livet – og for mange mennesker var krisen så overstået. Mit krise-oprøb fra den 3. januar omhandler, at kun et topmøde mellem de tre vigtigste kernevåbensmagters regeringschefer – præsident Putin, Xi Jinping og Trump – vil kunne skabe grundlaget for en overvindelse af den akutte fare og for en varig fredsløsning i Sydvestasien. Venner af Schiller-Instituttet har viderebragt dette under en international aktionsdag den 15. januar i form af meddelelser, pressekonferencer og interventioner i dusinvis af byer i Nord- og Sydamerika, Europa og Australien til mange hundrede institutioner med den hensigt at skabe et verdensomspændende kor af mennesker, der vil kræve et sådant krisetopmøde.

Men under denne mobilisering for sådant et nødtopmøde mellem de tre præsidenter optrådte der et andet fænomen: Den allerstørste del af befolkningen i de forskellige lande har absolut intet begreb om den akut eksisterende fare for, at den strategiske situation nu som før kan eskalere til en tredje verdenskrig. Slige advarsler er ikke andet end »forsøg på at

skabe panik«, Trump har »styr på det hele«, eller »det er alligevel for sent, den tredje verdenskrig finder sted alligevel«: Hele spektrumet fra virkelighedsfornægtelse til pessimistisk resignation udgjorde folkets røst, der i mindre grad udgår fra nogen gennemtænkt analyse, men snarere fra ideologisk motiverede antagelser eller fra en mere kontemplativ end en aktiv politisk holdning.

Men opretholdelsen af verdensfreden i brintbombens tidsalder er det vigtigste eksistentielle tema for menneskeheden overhovedet. Det drejer sig altså ikke om at fremkalde panik, men om uden illusioner at gøre sig farerne klart for så konsekvent at søge efter veje til at sikre en varig fred i verden. Lad os engang tænke tilbage på dengang under Cubakrisen i oktober 1962, hvor verden efter udstationeringen af amerikanske mellemdistanceraketter på et NATO-støttepunkt i Tyrkiet, og den derpå følgende transport af sovjetiske mellemdistanceraketter mod Kuba befandt sig på randen af en atomkrig i 13 dage. Hvilket offentligheden var fuldt bevidst om – men hvor kommunikationen mellem præsidenterne Kennedy og Khrusjtjov og militære eksperter på begge sider, og dermed krisestyringen, befandt sig på et helt andet niveau end i dag, hvor der mellem juni 2019 og 15. januar 2020 har været omfattende »radiotavshed« mellem USA og Rusland.

Under missilkrisen i 1983, da Pershing II og SS20-missilerne i Europa befandt sig i et konstant affyringsberedskab med en flyvetid reduceret til tre minutter, talte politikere som Helmut Schmidt gentagne gange om faren for 3. Verdenskrig, og der var hundredetusinder af mennesker på gaderne, der protesterede mod denne fare.

I dag er den strategiske situation langt mere kompleks og farlig, men offentlighedens bevidsthed om det, eller endda bare en debat af det, er praktisk talt ikke-eksisterende.

Det grænser til en hån og en fordømmelse af befolkningen, når vestlige tænketanke, politikere og medier taler om behovet for

at forsvare de demokratiske landes »regel-baserede orden« imod diktaturer og autokratiske regimer i verden. Det vigtigste skridt i retning af dagens strategiske kaos var Tony Blairs tale i Chicago 1999, hvor han udskiftede den internationale lov, der er fastlagt i FN-pagten med »Blair-doktrinen«, dvs. retten til såkaldt »humanitære interventioner«, som i USA igen førte til »Responsibility to Protect«-doktrinen (Forpligtelsen til at beskytte). Som Rusland og Kina imidlertid har insisteret på, og som Trump selv fremhævede i sin FN-tale i 2019, er det alene respekten for absolut suverænitet, der garanterer en fredelig sameksistens mellem staterne.

Blair-doktrinen dannede baggrunden for de efterfølgende interventionskrige, der alle var baseret på løgne, og som førte til regimeskifte, farverevolutioner, kaotiske tilstande og tab af millioner af liv, hvilket vi i dag oplever i Sydvestasien. Under påskud af at forsvare demokrati og menneskerettigheder fortsætter repræsentanter for denne »regel-baserede orden« med en politik med at »regimeskifte« regeringer, der ikke ønsker at underkaste sig diktaterne fra en »unipolær verden«, hvad enten det er den britiske ambassadør i Iran, der var modig nok til at lede studerendes demonstrationer mod Rouhani-regeringen (!) eller tænketanken for den tyske regering, Deutsche Gesellschaft für Auswärtige Politik (Det Tyske Udenrigsråd, DGAP), der skriver: »Først Hong Kong og derefter Taiwan – demokratiet indtager Kina.« Det har længe været åbenlyst, at regimeskifte-operationer mod stedfortræder-stater ultimativt er rettet imod regimeskifte i Rusland og Kina.

Når man dertil lægger de af USA indførte og af dets forbundsfæller accepterede ændringer i militærdoktrinerne, altså USA's »Prompt Global Strike«-doktrin der indførtes nogenlunde samtidigt med Blair-doktrinen, opbygningen af et globalt raketforsvarssystem, som Rusland ser som en klar inddæmningspolitik, USA's ensidige opsigelse af INF-aftalen om mellemdistanceraketterne, USA's ensidige udtræden af JCPOA-atomaftalen med Iran, NATO's udvidelse østpå og for eksempel

den provokerende planlægning af den forestående NATO-manøvre »Defender Europe 2020«, hvor der sidst i februar skal sendes op til 40.000 soldater til Polen og De baltiske Lande, og hvor Rusland omvendt installerer nye våbensystemer, der svækker USA's raketforsvarssystem voldsomt, så bør det stå klart for enhver, hvor usikker verdensfreden er.

Og når geopolitikerne taler om kappestriden mellem de vestlige demokratiers højt priste idealer og de autoritære diktaturer, så er dette også drevet af panik over, at det transatlantiske finanssystem står foran et »frygteligt sammenbrud«, sådan som George Soros' tidligere kollega Jim Rogers for nyligt udtrykte det. Kinas program med Den Nye Silkevej, som 157 lande efterhånden samarbejder med, er derimod yderst succesfuldt trods alle advarselsråb.

Den iranske revolutionsgardes nedskydning af det ukrainske fly ved en fejltagelse oven på mordet af general Soleimani, bør få det til at stå klart for enhver, hvor stor ret den tidligere øverste general i Bundeswehr Harald Kujat har, der gentagne gange har advaret om faren for en atomkrig udløst af uheld, af cyberangreb, hacking, tekniske svigt eller af misforståelser. Præsident Putin reflekterede over denne fare i sin nylige tale om nationens tilstand og fremsatte et ekstremt vigtigt forslag. Putin understregede:

»Vi kan se, hvordan uforudselige og ukontrollerbare forhold udvikler sig i verden, sådan som det i de sidste uger og dage har fundet sted i Mellemøsten og Nordafrika, hvordan regionale konflikter hurtigt kan udvikle sig til fare for hele det internationale samfund. Jeg er overbevist om, at det er på høje tid med en alvorlig og direkte diskussion om grundprincipperne for en stabil verdensorden og om de øjeblikkelige problemer, menneskeheden står over for..... De stater, der stiftede De Forenede Nationer bør gå foran som et eksempel. De fem atommagter bærer et særligt ansvar for menneskehedens eksistens og efterfølgende udvikling. Disse fem nationer bør begynde med at gennemføre forholdsregler, der kan

tilsidesætte forudsætningerne for en verdensomspændende krig og udvikle tilløb til at sikre den stabilitet på planeten, der kan tage fuldt hensyn til de politiske, økonomiske og militære aspekter af de moderne, internationale forhold«.

Denne alvorlige diskussion af de principper, som en varig orden for hele menneskeheden må hvile på, er bydende nødvendig. I stedet for at holde fast i Geopolitikens og i den nyeste tid også »Geoøkonomiens« tilbageskuende og farlige begreber bør de europæiske stater tage del i Den nye Silkevejs store muligheder.

Blot to eksempler på, hvad dette kan medføre: Kina har i de forløbne 40 år ikke blot bragt 850 millioner af sine egne borgere ud af fattigdommen og givet udviklingslandene et perspektiv for håb om at overvinde deres underudvikling. Kina har i det samme tidsrum virkeliggjort det største skovplantningsprogram i menneskehedens historie. Den nationale folkekongres forpligtede i 1961 alle kinesere i en alder fra 11 år og opefter til hvert år at plante tre nye træer, hvad der har haft til følge, at Kina har plantet flere træer end hele resten af verden tilsammen; alene mellem 2000 og 2010 plantede kineserne 56 milliarder træer.

De principper, som verdensordenen nødvendigvis må opbygges på, er menneskehedens fælles mål. Den liberale elite i Europa og USA ville gøre klogt i at nytænke præmisserne for deres eget, mod profitmaksimering indrettede system og et samarbejde med Den Nye Silkevejs program om økonomisk opbygning af Sydvestasien og Afrika. Det Europæiske Industri- og Handelskammer i Beijing frygter, at Europa blot vil blive et påklistret, ubetydeligt marked i den ene ende af Eurasien, dersom det ikke indtager en konkurrencebetonet rolle til Den nye Silkevej. Lige det modsatte er tilfældet: Europa har kun et fremtidsperspektiv, dersom det opgiver geopolitikken og i stedet samarbejder aktivt med Rusland, Kina og USA på grundlag af principperne af den menneskelige verdensorden.

Det er derfor nødvendigt, at alle kræfter i Europa, der er

interessere i at sikre verdensfred, støtter op om et hastetopmødet mellem Putin, Xi Jinping og Trump.